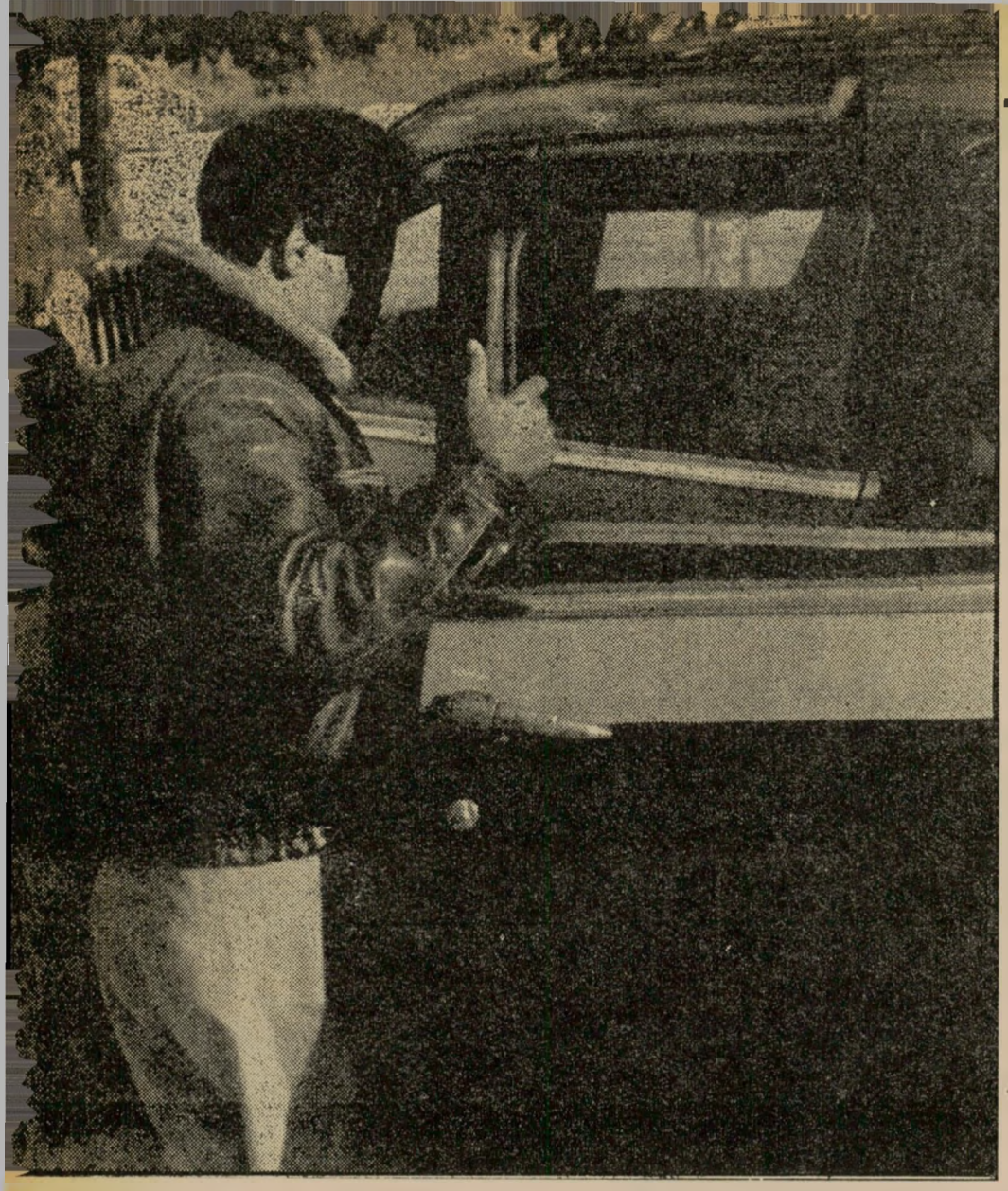

ומי העירום – באה השבוע פרשת

א אשאל אותך!" ענתה שושנה. „אני כבר מספיק מבוגרת ויודעת לבד מה לעשות."
הוא שוב באה אלי למשרד והשאירה לי פתק. חיכיתי לה בערב בתחנה
אלינו לעבר תחנת־האוטובוסים הקרובה, נכנסנו בין שיירת־האוטובוסים שעמדו
תי לה שלא תבוא יותר לחפש אותי, היות והענין נודע ליותר מדי אנשים.
אחרי שנפרדנו באה פתאום חזרה ביחד עם אמה.
!" אמרה לי, „אני יודעת שאתה מסתובב עם הבת שלי. תדע לך שאם זה
לי, הוא יהרוג אותך."
קרה אחרי כן לא ידעתי בדיוק. יומיים אחרי המקרה קיבלתי פתאום מכתב
„אלי אהובי," נאמר בו „אנא, ברח מרחובות כי הורי יודעים שאני הולכת
אמר להם. כשאני ניסיתי להגיד שזה לא נכון אז הדוד שלי כבר לי ואמר
תנו ליד תחנת־האוטובוסים ואז קיבלתי מכות־רצח מאבי.
הובי. אנא, עשה לי טובה וברח מרחובות לאויך שבקיבוץ ילא, אבי יהרוג
אתה יודע שהוא עצבני.
הובי, ענה לי שאתה אוהב אותי ולא תבגוד בי. אל תתיאש אני מחכה לך ולוא
אותי. אני מבטיחה לך לא להתמסר יותר לאף גבר אחר מלבדך."
תי על המכתב. כעבור כמה ימים, כשחזרתי מתחנה מנסיעה לתל־אביב, חיכה לי
משטרה.

★ ★ ★

„אל תספרי, אחרת..."

ת **סיפורו** של הנהג עמד בפני השופטים הסיפור הנגדי — עדותה של שושנה
. אחת הנקודות הראשונות שהתביעה ביקשה להבהיר היתה: האם נכונה טענתו
כי לא ידע את גילה הנכון של שושנה? על כך השיבה הילדה: „הוא היה אצלנו
יגת בת־מיצווה שלי. הוא אפילו הביא לי עט בשל שה צבעים."

כך החלה מגולגלת את פרשת יחסיה עם אלי, כפי שהיא ראתה ואיה דברי עדותה כשבועה:

ן בן־בית אצלנו במשך ארבע שנים. האמנו בו מאד והוא היה חופשי בהתנהגותו.
ן הייתי מבקרת גם בתנועת־נוער. לפעמים, כשהייתי חוזרת הביתה בערב, היה
לידי ולוקח אותי הביתה במונית שלו. יום אחד, זה היה בסוף החופש הגדול או
שנת הלימודים, אני כבר לא זוכרת בדיוק, הוא עצר לידי והציע לי לקחת אותי
שעה היתה מאוחרת והוא שאל אותי אם אני רוצה לנסוע איתו לצד השני של
הוא רוצה לבקר שם אצל מישהו.

ונסענו לכיוון הגבעה שליד צריף הצופים. כשהגענו מאחורי הגבעה, הוא עצר
תו והתחיל לנשק אותי. שאלתי אותו מה הוא עושה והתחלתי לצעוק: „אמא־לה!
הוא הפסיק ואמר לי בטון מאיים: „אל תעיזי לספר לאיש, אחרת..."

היה אלי ממשיך לבקר בביתנו כדי לשחק קלפים. יום אחרי יום היה מבקש
פגש אתו ליד המוכך של אגד, מפני שיש לו משהו חשוב להגיד לי. בסוף
יפגש ביום ששי אחד ליד החנות של דודי. כשבאתי כבר חיכה לי אלי והציע
ם איתו להדר בבית שמאול, כדי שאנשים ברח'ב לא יראו אותנו. נכנסתי אתו
א התחיל לנשק אותי. אמרתי לו שיעזוב אותי כי אני לא בשבילו. אז הוא
בוק מהכיס ונתן לי לשתות אחרי שמזג כוסית גם לעצמו. שתיתי את הכוס
ת מה קרה לי אחר כך...

★ ★ ★

מה היה בגיבה?

תעוררתי, מצאתי את עצמי יושבת על המיטה לבושה. לא הרגשתי שוב כאב
ידעתי מה עבר עלי. הרגשתי רק שהייתי מחוסרת־הכרה. גם על בגדי לא מצאתי
באותו ערב ובשאר הערבים בהם התחלתי לחיות אתו. שאלתי את אלי מה קרה
אמר: „שום דבר. אני גם לא הרגשתי טוב. לא יודע מה קרה לשנינו." אחר כך
ר הביתה והזהיר אותי שלא אספר לאף אחד מה שקרה. הוא אמר את זה בטון
ני הלכתי הביתה ולא סיפרתי לאיש.
ים אחרי זה כתבתי לו מכתב שאני רוצה שיביא אלי הביתה מפני שהורי נסעו
להצגת תיאטרון. אבל אני כבר לא זוכרת לשם מה קראתי לו. אני מבולבלת
אז הייתי מבולבלת.
ימים בערך אחרי המקרה הזה, הלכתי הביתה מהתנועה. אלי עצר לידי במונית
תי להיכנס. לא היו יותר נוסעים במונית ואני נכנסתי. נסענו לעבר בית־החרושת
ם יש חורשה קטנה. עברנו למושב האחורי של המונית ואלי אמר לי להתפשט.
הפשיט אותי בכוח ושכב אתי. לפני שזזנו מהמקום הזהיר אותי שלא אספר
שעשינו. גם הפעם לא סיפרתי.
לאחר מקרה זה שוב קבע אתי אלי פגישה בבית הלא־גמור, מול הביתה שלנו,
אתי. כשאני אומרת חי אתי, אני מתכוונת שהוא עשה לי בדיוק מה שעשה
ם הקודמת במונית.
שכנו להיפגש כל פעם בצריפים ובדירות של חברים של אלי, לא ביוזמתי.

מונית ושמה תשוקה

בהתחלה הוא היה קובע אותן בעל־פה ואחר־כך קבע שהוא יכתוב לי פתקאות ואני אענה לו דרך הפקיד
של משרד המוניות. כך הייתי מוסרת לפקיד את הפתקאות בבוקר לפני שהלכתי לבית־הספר, ובדרך
חזרה הייתי לוקחת את התשובה. עשיתי כל זאת מפחד שירביץ לי.

יום אחד, כשבא אלי אלי, נתן לי קופסת־כדורים ואמר לי שאם אני רוצה להיות בריאה שאקח כל יום
מהכדורים האלה. שאלתי אותו בשביל מה הכדורים והוא אמר לי שזה נגד מחלה. פחדתי שאם אחלה,
יתפרסם הדבר, ולכן לקחתי את הכדורים ממנו יחד עם זאת לקחתי גם את תעודת־הזהות שלו וזה
הרגיע אותי, וגמרתי את הכדורים במשך שבוע. אבל את הקופסה לא זרקתי. דחקא מפני שאלי אמר לי
לזרוק אותה. אבל את תעודת־הזהות שלו הכנסתי לתחיכות כי התרגזתי עליו בסוף. לא סיפרתי לאיש
שלקחתי את הכדורים והייתי בולעת אותם בסתר, אחד כל שש שעות.

יום אחד באה אלי אשתו של אלי ושאלה אותי אם אני הולכת עם בעלה. הכחשתי ואמרתי לה שאפילו
אם אני הולכת אתו זה לא איכפת לה. אמרתי לה שאני עושה מה שאני רוצה. את אשתו של אלי
ביקרתי גם פעם אחת קודם־לכן. אלי ביקש ממני שאני אבוא לבקר אצלם פעם. באתי אליו כשהוא לא
היה בבית. אני לא זוכרת מה דיברתי עם אשתו אז. נדמה לי שדיברנו על תבשילים.

הצרות האמיתיות התחילו כאשר יום אחד תפסה אותי אמא כשכתבתי לאלי מכתב. רציתי לכתוב לו
שאני רוצה להפסיק את כל העניינים ושיעזוב אותי במנוחה. בדיוק את המכתב הזה תפסה
אמי והבינה שיש בינינו משהו. היא אמרה שלא אפחד ואספר הכל במשטרה.

★ ★ ★

מספרים מחכימים

עד כאן עדותה של שושנה. אחר־כך הורשה סניגורו של הנאשם, עורך־דין נתן קנת,
לחקור אותה. שושנה התחמקה מלהשיב ברורות, הצהירה שלא שכבה עם אלי יותר
מחמש פעמים. היא אף ידעה להזכיר את המקומות בבירור פחות או יותר. היא אמרה:
„בפעם הראשונה זה היה כשנתן לי לשתות ואיבדתי את הכרה. בפעם השניה זה היה
במונית. בפעם השלישית בבנין הלא־גמור. בפעם הרביעית בצריף שעל הגבעה ליד הציפים
ופעם חמישית בהדר חשוך, שהפנס ברחוב זורק אור לתוכו."

את השאלה העיקרית השאיר קנת לסוף. הוא הרים את התיק גדוש־המיסמכים שנח על
שולחנו, ופנה אל הנאשמת: „את טוענת שלא כתבת לנאשם מכתבים, וביחוד לא מכתבי־
אהבה. האם את כתבת את המכתב הזה המונח לפני בתיק?" והוא החל קורא ניסח
שיגרתי של אחד ממכתבי האהבה שנשלחו על־ידי שושנה לאלי.

„אתה יכול להגיש את המכתב לנאשמת," העיר לו אחד השופטים. קנת סירב. „אני
אסתפק אם היא תודה גם כך," השיב.

שושנה לא יכלה להכחיש שאמנם שלחה את המכתב. היה זה פח מזהיר שטמן לה עורך־
הדין. רק הוא והנאשם ידעו מדוע העדיף שלא להגיש את המכתב בפני העדה ובפני
השופטים. לא היה זה אלא העתקו של מכתב רגיל, אחד מעשרות ששלחה שושנה. ברוב
השעותיו נהג להשמיד את המכתבים. עתה, לצורך המשפט, שיחזר אלי אחד מהם מחדש
בכתב ידו ואילו העדה, שהיתה משוכנעת כי בתיק מצוי המכתב המקורי — הודתה.

היה זה משפט אופייני למחשבותיה של ילדה בלתי־מגובשת. השופטים לקחו מי דסתם
עובדה זו בחשבון, כאשר ניגשו לפסוק את הדין. הם ציינו בפירוש, כי אינם מאמינים
לחלק מדבריה של שושנה. אך לא זה העיקר. העיקר היתה הנקודה המשפטית: שהנאשם
בעל נערה מתחת לגיל המותר בחוק — ונמצאו מסיק הוכחות שהוא אמנם ידע את גילה
הנכון. קבעו השופטים: אין ספק כי הנאשם אמנם השתוף כאירח בחגיגת הבת־מצוה של
שושנה, ויש להניח שידע מה גילה, מאחר שהיה ידיד־בית של משפחתה במשך ארבע שנים.
על כן מצאו אותו אשם.

אולם הנסיבות היו מן הסתם, מקלות. על כן, במקום העונש המקסימלי של 14 שנות
מאסר, נגזרו לנאשם 15 חודשי־מאסר. השופטים אמנם לא הזכירו את לוליטה, אך בפסק־דינם
השתקפה, אולי שלא במתכוון, העובדה שגם הנימפונת אחראית לדראמות שמסביבה.

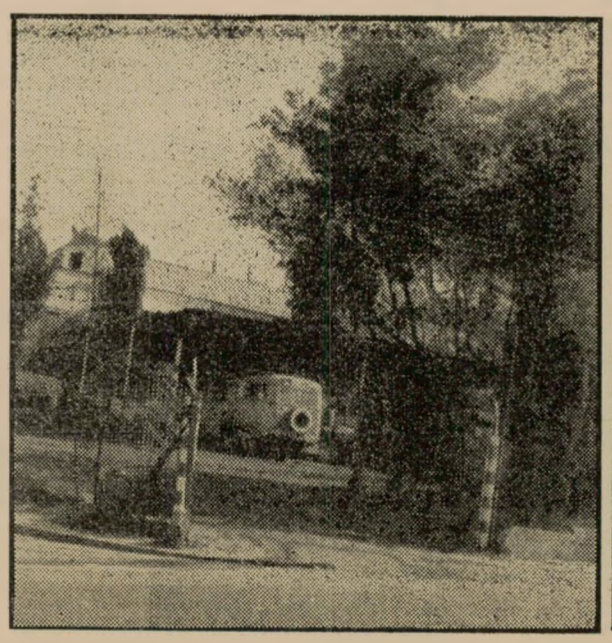

מיפגש הנאהבים

גור קנת ניסה להוכיח, הוא מיגרש החניה של
הנערה, וכי זו היתה מאוהבת בו. אגד ברחובות. בשעות
הלילה שומם המקום לחלוטין, ולכן הוא שימש מיפגש לנאהבים.